

гърна стеблото на близката черница и изпъшка. Лицето му се изкриви отъ страдание, обърна очи къмъ смъртно изплашената си майка, подири нейната закрила и се остави да го заловятъ. Джандаритѣ сега се показаха още по-жестоки. Единъ го удари съ бичъ въ лицето. Георги Хадживъ се разсърди, разтърси якитѣ си рамене и се освободи отъ ржцетѣ на джандаритѣ. Хвърли се къмъ вратата да избѣга, но писъкътъ на майка му го изплаши и той се спрѣ до каменната стена, облегна грѣбъ на нея и съ скръбенъ, съкрушенъ погледъ загледа убития си другаръ. Джандаритѣ отново го заловиха и бърже, сръчно омотаха ржцетѣ му съ дебело вѣже. Бачо Георги изхълца и съ глухъ гласъ попита майка си:

— Мамо, знаешъ ли, кой ни предаде? Кажу ми, българинъ ли е предателтъ? И защо ни предадоха, та нали ние сме тръгнали да се биемъ за народната свобода?

Майка му пристѣпи къмъ него и протегна ржце да го прегърне.

— Синко, Георге, бѣди паметенъ, че тия кучета сѣ много лоши, ще убиятъ и тебе!

— Нека ме убиятъ! Срамъ ме е, че се оставихъ да ме заловятъ като мишка въ капанъ!

Единъ отъ джандаритѣ блъсна съ прикладъ майката, и тя едва не падна върху близкитѣ камъни. Георги дигна вързанитѣ си ржце и ги стовари съ гнѣвъ върху рамото на джандара:

— Не закачай майка ми, че ще те убия!..

Три силни удари въ плещитѣ го накараха да се смири и да се остави на сѣдбата си. Майка му кукна на кѣщния прагъ и занарежда съ гласъ скръбни думи.

Докараха волска кола, качиха убития четникъ Недѣлчо Мешекопарановъ и то така го положиха, че краката му виснаха въ страни отъ стърчишката. Минаха презъ всрѣдъ селото. Георги Хадживъ вървѣше съ вър-